



**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

81. Decisio Sacrae Rotae Romanae coram R. P. D. Cerro. Romana Dotis.
Veneris 18. Iunii 1649.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76432](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76432)

fuit, sed plene elisa ex libris eiusdem Capituli, & relationibus Peritorum, ex quibus apparuit redditus huius Ecclesie à dicto anno 1607. potius fuisse auctos, quam diminutos. Quinimò suffragari non potest, dum ex forma dicti Statuti Capitulum supplere tenetur in bursa Communi, quidquid necesse erit pro solutione dictorum trium regalium, ubi responderet in decisione D. Salmantini §. finali.

Atque ita resolutum fuit vtraque parte trina vice informante, hodie verò Portionarij tantum, &c.

DECISIO LXXX.

Sacra Rotæ Romana coram R.P.D. Arguelles.

In causa Pampilonen Decimarum de Verastegui.

Mercurij 12. Iunij 1649.

§. 1. **I**ntegras Decimas loci de Verastegui spectare ad Rectorem, & Beneficiatos Parochialis eiusdem loci per tres sententias conformes, fuit decilum contra D. Garciam de Verastegui, & vigore trium conformium, reique iudicatæ etiam Executoriales fuerunt expeditæ, exequuta, & reproductæ, atque seruari contra eundem quatuor sermini, iuxta stylum Rotæ ad docen. se paruisse, de quibus Felin. in cap. Rodolphus num. 41. de resp. vlt. Vest. in prax. lib. 8. col. n. 19. vers. Termini autem & c. Rot. dec. 254. n. 3. part. 6. rec. Cumque pro parte Garcia non fuerit doctum de partitione, vltimum fuit Dominis contra eum relaxan. declaratorium, Marian Soccin. in c. Nonnulli, n. 7. de sent. excomm. Abb. in c. 1. n. 10. de iud. Cassad. dec. 5. num. 7. de consir. Mohedan dec. 1. alias 147. de sent. excom. Achill. dec. 5. num. 2. eod. tit. Mantie. dec. 74. n. 1. Seraph. dec. 1113. n. 3. Buratt. dec. 17. n. 1. & dec. 725. n. eod. & vtrouque Adden. Rota dec. 445. n. 4. p. 2. ec. 478. per tot. ead. part. 2. Toletana Canonicius 18. Iunij 1646. coram R.P.D. meo Oribonano, & Trullen. Prioratus, 28. Iunij, ac Bonen. Abb. 10. Nouembris 1645. coram me.

2. Quia seruatis suprascriptis terminis probata dicitur negatiua non partitionis eo ipso, quod per alteram partem non probatur affirmatiua, vt bene Serach. d. decif. 1113. n. 3. vers. satis dicitur constare &c. dicta Toletana Canonicius 18. Iunij 1646. & in Aßen. Personis 11. Decembris 1648. coram R.P.D. meo Oribonano, vbi alia cumulantur.

3. Non attento quod Executoriales D. Garciae intimata non fuerint personaliter, provt debuissent dicunt Innoc. in c. final. num. 5. vers. Alias autem, &c. de eo qui mitti in poss. Felin. in cap. Cum sit Romana, num. de appell. Roman. conf. 482. num. 2. Rot. dec. 208. n. 15. part. recent.

4. Quia cum dolose latitauerit ad effectum impedienda intimationis personalis, sufficiens visa fuit intimatione facta Matri, aliisque Garciae affinibus, ac in super domi, atque per Edictum ad valuas Ecclesiarum, Felin. vbi proxime n. 20. vers. Decimo nota, &c. Vitalin. in Clementina 1. in fine, de foro cometen. Couarr. in cap. Alma Mater, part. 1. §. Nota, &c. Tiraquell. de retr. aff. lib. 1. §. 9. Glossa 2. n. 4. Specular. in tit. de contum. §. 1. in princ. cum pluribus per Modern. Cesanaten. de citat. tom. 2. cap. 11. sub num. 259. vers. Declara tertio, quando quis excommunicandus dolo larita, &c. & per Crescent. decif. 8. alias 151. num. 1. & 2. de sent. & re iudic. quæ solis exceptis nominibus tota loquitur in nostris terminis.

5. Quod autem D. Garciae, & dolose latitauerit, & malitiose se abstinerit ad hunc effectum impediendæ intimationis personalis, constat ex pluribus diligen-

tiis per Nuncium sæpe factis de eo repertiendi in locis Verastegui, Amuzqueta, Lecunza, & Villareal, ac in Demibus propria, & affinium, cui Nuncio vi attestanti de re iurum officium concernente, standum esse requiritur. Pur. decif. 187. lib. 3. Seraph. dec. 1225. num. 3. vbi sic. Curfiori vero, seu Nuncio de diligentiis, &c. Capitula. dec. 254. alias 3. part. 2. recent. 212. n. 2. part. 2. Buratt. dec. 79. num. 1. & 2. ibique Adden. littera A. ver. Nuncio attestanti &c. vbi plures refert ad effectum declaratoria.

6. Procliuiores etiam in hanc sententiam interum Domini ob recursum habitos ad Curiam Regiam pro impedienda executione dd. Executorialium, qui recursum præsumuntur facti ad instantiam D. Garciae, cuius intreat impedimentum c. Constituis il. de resp. Seraph. dec. 1094. n. 1. & 2. recent. dec. 404. n. 3. p. 5. & dec. 359. n. eodem part. 7. qui propterea ob recursum illaqueatum se etiam in censuris Bullæ Cænz Domini, cap. Exceptiorem 12. de exempt. Clement. 1. eod. tit. Buratt. decif. 56. num. 1. recent. 291. num. 6. part. 2. vbi quod recursum præsumuntur facti ab habente interesse Toletana argumenti feruij 26. Aprilis 1638. coram Reuerendiss. D. meo Duozet Decano, & Barbastro. Decimarum 25. Iunij 1603. coram Reuerendissimo D. meo Carillo Episcopo Salamantino.

Et ita, &c. vnica, &c.

DECISIO LXXXI.

Sacra Rotæ Romana coram R. P. D. Cerra.

Romana Dotis.

Veneris 18. Iunij 1649.

§. 1. **N**upit prius Clarix Castacia Luca de Baro nibus, ipsoque defuncto superstiti Lucretia communi filia iterum, & secundo nupit Ioan. Baptista Balestra constituta dote sentorum bilimille, ac deinde condidit testamentum, in quo suos heredes instituit eius Ventrem, omneque alios filios, tam masculos, quam feminas nascituros ex ipsa, & d. Ioan. Baptista secundo viro, illisque non extantibus in vniuersa hereditate vulgariter, & pupillariter, & per fideicommissum eundem secundum vitum substituit.

2. Obiit postmodum ipsa Clarix, & vigore præfati testamenti Ioan. Baptista Victorinus omnia sua bona occupauit: Nuperimè verò decessit etiam Lucretia, instituta sibi vniuersali herede Camilla Pellegrina eius filia, quæ productis coram A. C. instrumentis promissionis, & solutionis dictæ dotis, iudicium introduxit contra ipsum Ioannem Baptistam, seruatisque seruandis, ac legitimatis personis, duo mandata executiva obtinuit, alterum scilicet pro tertia parte dd. scutor 2000. ratione legitimæ sibi de iure debita, alterum verò pro alia tertia parte iure coequalis successione cum ipso Victorino, à quibus interposita appellatio, & causa mihi commissæ cum clausula si quid exequendum dubitanti, an mandata A. C. essent exequenda, & omnia illorum validitate, quæ non controuertitur, tota difficultas restricta fuit ad iustitiam, quia Ioan. Baptista principaliter opponebat, quod Camilla nullam haberet actionem petendi restitutionem dictæ dotis, vt heres ab intestato Claricis, ex quo ipsa decessit cum testamento, cuius causa facit cessare causam intestati, antequam, C. comm. de success. l. quando potest ex testamento. ff. de acquirit. hered. l. 1. C. de secund. tabul.

3. Sed re bene perpena Domini, hoc mirum obstante resolverunt mandata A. C. fore exequenda ex aperta dispositione text. in l. hac ad 17. l. C. de secund. vni. vbi cauetur mulierem secundo, vel vltiori viro nullo liberatis

libertatis titulo, siue inter viuos, siue per vltimam voluntatem in testamento, vel codicillis posse plus relinquere, quam vni ex filiis primi matrimonij, & si hucus fuerit, prius deducendum esse integram legitimam pro filiis dicti prioris matrimonij, deinde verò residuum inter eosdem filios, & Victricum aequaliter diuidendum: Ideoque dum Clarix in omnibus suis bonis Victricum substituit, vtique illud plus, quod in fraudem dictæ legis relictum fuit, pro non scripto habetur & Camilla eius nepri competit primo loco detractio integræ legitimæ, deinde verò coequalis portio remanentis hereditatis, vt etiam non minus clarè disponitur in Auth. de nupt. §. optimè collat. 4. & hanc sententiam tanquam veriores, & æquiores sequuntur Bald. in d. l. hac editi. n. 20. & in l. vnica n. 10. ibique Bart. n. 2. & Cast. n. 4. C. de inoff. dot. Ripa in l. quartam n. 219. ff. ad leg. falcid. idem Bald. conf. 22. n. 1. lib. 5. Cast. conf. 250. sub n. 1. vers. vtrum saltem part. 2. Dec. conf. 245. n. 2. & 3. Roland. vers. 29. n. 11. lib. 4. Rinini. iun. conf. 311. n. 15. & conf. 333. n. 3. Aym. conf. 142. n. 4. & conf. 194. num. 1. Ruim. conf. 94. n. 5. vers. quod autem, lib. 5. Cephal. conf. 421. num. 6. & 20. vsque ad fin. Surd. conf. 237. num. 11. Fontanell. de pall. nupt. claus. 5. gloss. 8. tom. 4. num. 59. Fachin. contr. iur. lib. 3. cap. 70. vers. fundamentum est dum segg. Trentacinq. var. resol. lib. 3. resol. 5. sub num. 34. vers. secunda pœna, Gratian. discept. for. c. 463. n. 1. & amplexa fuit Rota coram Crescen. dec. 4. ad fin. de testam. aliisque antiquioribus omiſſis in Romana legati 27. Mart. 1634. §. alterum fundamentum, & Romana quarti dotalis 15. Decemb. eiusdem anni & 15. Maij 1633. coram Eminentiſſ. Don. Card. Hieronymo Verespio, in Faenina dotis seu successione 21. Febr. 1639. coram Reueren. D. meo Decano in Vrbeuana restitutionis dotis 6. Februar. 14. Decem. 1640. coram bon. mem. Merlino, 30. Ianuar. 1642. coram R. P. D. meo Rozas, & 4. Febr. 1643. coram R. P. D. meo Peuringerio in Romana successione 18. Maij 1646. coram R. P. D. meo Corrado, & in Bonon. successione 15. Mart. 1647. coram R. P. D. meo Bichio.

4. Itaque etiam si Ioan. Baptista Victricus non fuerit institutus, sed tantummodo propriis filiis substitutus, quia nihilominus locum habet dispositio d. legis cum totalis ordinatio præfati testamenti facta censetur eius contemplatione animo illam fraudandi, per text. in l. Sulpitius vers. si color. ff. de donat. int. vir. & vxor. Eugen. conf. 1. num. 31. lib. 2. & alij ad propositum relati in dict. Romana successione 14. Ian. 1647. coram R. P. D. meo Corrado, §. quia contrariè, vers. deinde fuit. Eoque magis in casu nostro, quo Victricus solus superstes tempora mortis vxoris in vim vulgaris vniuersalem apprehendit hereditatem, quo fit, vt perinde habeatur, ac si fuisset hæres institutus, cum substitutus per vulgarem testatori directè succedere dicatur per ea, quæ tradit Fufar. de substit. 9. 22. num. 11.

5. Nec refert, quod Lucretia de præfata materna dispositione nunquam conqueſta fuerit, & proinde ius dicendi de illius nullitate, vt potè introductum ob iniuriam, ipsius morte extinctum remanserit, nec transmissum fuerit ad Camillam eius hæredem, vt in simili dixit Rota dec. 223. n. 7. 8. & 9. part. 5. recent.

6. Quia huiusmodi conclusio nonnullas patitur limitationes, quarum duæ explicantur casui nostro; altera scilicet quod non procedat, quando filius decessit, prout hic, condito testamento, cum in hoc casu dictum ius ad eius hæredes omninò transmittat, vt distinguendo firmat Bolognini. in addit. ad Marcheslan. de success. ab intest. art. 2. num. 23. inter tract. magn. 10. 8. p. 1. fol. mibi 326. Gabr. de secund. nupt. concl. 3. num. 31. Merlin. de legit. lib. 4. tit. 2. quest. 2. num. 13. cum dub. segg. Altera verò quod procedat tantummodo in hæredibus extraneis, non autem, prout hic, in filiis, & descendentes, in quibus transmissionem dicti iuris fieri ipso iure etiam

ab intestato, defendunt in geminis d. l. hac editi. lib. 3. tit. de inuen. c. 4. num. 195. cum segg. Gabr. ubi supra concl. 4. num. 49. Trentacinq. d. resol. 5. sub num. 34. vers. septimo ius competi. d. 3. modern. Venet. de transmiss. cap. 13. n. 2. cum segg.

6. Et cessat difficultas quia textus in d. l. hac editi. lib. 3. tit. de inuen. c. 4. num. 195. cum segg. Gabr. ubi supra concl. 4. num. 49. Trentacinq. d. resol. 5. sub num. 34. vers. septimo ius competi. d. 3. modern. Venet. de transmiss. cap. 13. n. 2. cum segg.

6. Et cessat difficultas quia textus in d. l. hac editi. lib. 3. tit. de inuen. c. 4. num. 195. cum segg. Gabr. ubi supra concl. 4. num. 49. Trentacinq. d. resol. 5. sub num. 34. vers. septimo ius competi. d. 3. modern. Venet. de transmiss. cap. 13. n. 2. cum segg.

6. Et cessat difficultas quia textus in d. l. hac editi. lib. 3. tit. de inuen. c. 4. num. 195. cum segg. Gabr. ubi supra concl. 4. num. 49. Trentacinq. d. resol. 5. sub num. 34. vers. septimo ius competi. d. 3. modern. Venet. de transmiss. cap. 13. n. 2. cum segg.

7. Ideoque non releuat, quod ex longi temporis cursu cum subsequuta taciturnitate eiusdem Lucretia, vel huiusmodi actio præscripta fuerit, vel saltem inducta videatur tacita præfata iniuria remissa.

8. Præscriptio enim allegari non potest, quia à die obitus Claricis sequenti mense Februar. 1621. vsque ad mortem Lucretia defunctæ mense Maij 1647. sum. n. 2. non intercessit cursus 30. annorum ad præscribendum huiusmodi actiones necessarius l. si licet. C. de iur. deliber. l. si cur. & l. omne. C. de præscript. 30. vel 40. annor. Kolan. conf. 21. n. 45. lib. 2.

9. Tacita verò remissio multò minus deduci valet, tum quia non constat illam habuisse explicatam notationem dictæ nullitatis, quæ non probatur ex sola intimacione testamenti, vt late dixit Rota in Romana de Marescotis 20. Mart. 1615. coram bon. mem. Card. Sacrato in recent. dec. 662. n. 3. part. 2. Tum quia taciturnitas etiam cum scientia non sufficit vt exinde dicta iniuria censetur remissa per ea, quæ tradit Modern. Venet. ubi supra d. cap. 13. sub num. 11. vers. quibus tamen non obstantibus vsque in fin. cum aliis per Add. ad bon. mem. Buratt. dec. 82. litera E. Eoque minus cum Lucretia tantum mulier illam nec expressè remittere potuerit abſque solemnitatibus statutaris, vt dixit Rot. coram bon. mem. Buratt. d. dec. 82. n. 13. Tum deinde quia ipsa dictæ intimacioni expressè opposuit generalia contra, quæ sanè oppositio non solum excludit eius consensum, sed apertum disſensum, & contradiccionem ostendit, ac præferuat ius excipiendi quodcumque Marescot. var. resolut. lib. 1. c. 81. num. 10. Caputaq. dec. 323. part. 1. Rota in recent. dec. 91. num. 15. part. 6. Quæ tantò magis procedunt ad fauorem Camille, cum ipsa non prius obtinuerit gradum primæ successione, nec prius agere potuerit, quam post obitum dictæ Lucretia sequutum d. anno 1647. & sic ab inde circa contra ipsam nullum tempus præscriptionis, nec aliqua taciturnitas allegari potest, cum ferè in continenti iudicium coram A. C. introduxerit.

10. Decisiones denique emanatas in causa Romana domus 4. Maij 1647. coram R. P. D. meo Melio, in quibus

bus deducitur validitas recepti, de quo agitur, Dixerunt Domini non applicari calui nostro, quia emanant inter diuersas personas, ad diuersum effectum, & super diverso articulo.
Et ita vtraque, &c.

DECISIO LXXXII.

Sacra Rotæ Romanæ coram R. P. D. Otthobono.
Toletana Decimarum.

Dina 22. Iunij 1649.

§. 1. P^{ro} Eminentissimo, & Reuerendissimo Cardinali Archiepiscopo Toletano fuit resolutum, esse illi dandum mandatum de manutenendo exigendi Decimas super bonis Patrimonialibus Gundifalui Muñoz, seu Muñoz Loayfay Treuiño Equitis de Calatrava; quia possessio D. Archiepiscopi exigendi Decimas ex fructibus Prædiorum, ac bonorum Patrimonialium dicti Gundifalui, probatur ex pluribus Testibus deponentibus Auum, & Patrem Gundifalui, de eisdem bonis soluisse Decimas Arrendatariis D. Archiepiscopi, atque aliis Ministris, & vltimis concludunt solutionem continuatam vsque ad annum 1634. & 1635. vt in Summ. n. 1. Hac igitur possessione attempta iure merito D. Archiepiscopus possessor in ea est manutenendus §. *verinenda insit. de interd. l. 1. ff. si possid. Rota in Hispalen. Decimarum 27. Iunij 1644. in princ. coram R. P. D. meo Corrado, & in Toletana decimarum 15. Iunij anni præteriti §. etenim possessio coram R. P. D. meo Celso.*

2. Neque obstat, quod Gundifaluis, & alij Equites de Calatrava conuenierint non persolvere Decimas de eorum bonis Patrimonialibus, vt conantur probare Testes pro Equite examinari, & relati in Summario D. Archiepiscopi n. 2. quia Testes non concludunt negatiuum, propterea debent videlicet, quod solutio fieri non potuisset, quin ipsi vidissent, & sciuisent, Bart. in l. 1. hoc interdillo n. 8. ff. de iure, & l. que priuato, Rota coram Cauil. dec. 417. n. 3. Seraph. del. 110. n. 8. pluribus adductis in Hispalen. Decimarum 15. Februarij 1647. §. quia natura, coram R. P. D. Melio, & in dicta Toletana sub §. non obstat coram D. meo Celso.

3. Nec minus prædicti Testes probant scientiam, & patientiam Archiepiscopi, sine qua Equitibus Calatrava nulla potuit acquiri quasi possessio exemptiua non soluendi Decimas, l. quoties 15 §. seruitatem, ff. de seruit. l. 2. & ibi Gloss. in verb. scientie C. de seruit. & aq. Rot. coram Barati. dec. 572. n. 12. & in rec. dec. 23. n. 5. p. 6. præsertim in damnus Ecclesie, cui ex negligentia Prælati, aut aliorum nullum inferri potest præiudicium, vt cumulatim decisionibus fuit luculenter firmatum in Hispalen. Decimarum 27. Iunij 1644. in §. secundo quia, coram R. P. D. meo Corrado, & sequuta fuit Rota in dicta Toletana decimarum, §. præsertim coram R. P. D. meo Celso.

4. Et vltimus possessio particularis concludenter probata D. Archiepiscopi exigendi Decimas super bonis Patrimonialibus Equitis Gundifalui præfertur possessioni generali exemptiue, quam ipse, aut alij Equites præterire possent, Marefcott. var. resol. lib. 1. c. 11. n. 28. Rota coram Seraph. dec. 1380. n. 2. & in dicta Hispalen. decimarum 15. Februa. 1647. §. vnde coram R. P. D. meo Melio.

5. Minus obstat Priuilegium Pij IV. emanatum ad fauorem Equitum de Calatrava Dat. Tuderti anno 1462. Idus Nonembr. Pontificatus Anno 5. quia exceptio Priuilegij exemptiui reiiicitur ad petitorium, nam mansuetio dependet à possessione, non autem à Priuilegijs, Rota dec. 562. n. 3. p. 1. recent. & in dicta Hispal. coram R. P. D. meo Corrado, sub §. Quia fuit responsum, &

in dicta Toletana decimarum coram D. meo Celso sub §. Non obstat priuilegia.

6. Sen exceptio Priuilegij exemptiui admitti potest, quando Priuilegium esset adeo clarum, & indubitatum, vt nullus superesset hæsitandi locus, Rota dec. 508. n. 13. p. 5. recent. & firmatum fuit in dicta Hispalen. coram D. meo Corrado. sub §. Nec aduersantur. Priuilegium verò Militum, quod fuit datum in Summario D. Archiepiscopi num. 12. plures continet difficultates; nam loquitur de exemptione bonorum Patrimonialium, sed tantum de exemptione bonorum Patrimonialium, vt in specie similis exemptionis firmavit Rota contra Milites de Alcantara apud Seraphin. dec. 605. per tot.

7. Imò Priuilegium expressè loquitur de decimis extraordinarijs debitis, iure humano non autem de Ordinarijs debitis iure Diuino, vt ex lectura apparet. Et etiam in dubio interpretandum esset, proxt eodem modo Rota fuit interpretata, aliud Priuilegium existens simpliciter à solutione Decimarum à Pio IV. Summo Pontifice concessum Religioni Hierosolymitane in Hispalen. decimarum de Baraonia 16. Martij 1647. sub §. Non obstat Priuilegia coram R. P. D. meo Celso, & prius de simili Priuilegio concessio à Benedictino XII. Monialibus Ordinis S. Dominici dixit Rota in Vercellen. decimarum 15. Nouembri 1645. in §. Hinc etiam totam R. P. D. meo Celso.

8. Et tollit omnem difficultatem ipsam Priuilegium, quia non continet derogationem cap. nuper de Decimis, quod tanquam conciliare indiuiduam, & ipsam derogationem requirit Archidiacon. in cap. 1. n. 2. vbi dicit planius de consuet. in 6. Mohedan. dec. 7. n. 2. loca. Rota diuers. dec. 123. p. 1. coram bon. mem. Cocchin. dec. 279. n. 6. in dicta Vercellen. decimarum 13. Nouembri 1645. in §. Non obstat præsentum priuilegium, & 17. Ianuar. 1646. in §. Nec obstat visa fuerant coram R. P. D. meo Celso, & in alia Vercellen. decimarum 31. Martij 1647. in §. final. coram R. P. D. meo Royas, & in lege citata Toletana decimarum coram R. P. D. meo Celso in §. pen. & alibi sæpe. Et ita fuit resolutum Eminentiss. D. Archiepisc. tantum informante.

DECISIO LXXXIII.

Sacra Rotæ Romanæ coram R. P. D. Bichio.
In causa Hispalen. Decimarum.

Veneris 25. Iunij 1649.

§. 1. V^{trum} Capitulo & Canonicis Cathedralis Ecclesie Hispalensis in quasi possessione exigendi decimas ex fructibus bonorum, que patres Dominici Monasterij S. Pauli eiusdem Ciuitatis hæreditario, vel alio titulo à Laicis acquisuerunt, & proprijs sumptibus colunt, vel è conueto ipsis Dominicis in quasi possessione non soluendi dictas decimas dimissa sit manutentio, fuit hodiernæ disputationi expostum, & ad fauorem Capituli resolutum, proxt alias in secunda instantia coram R. P. D. meo Melio, quia illis intentio fundatur ne dum in assistentia iuris, quam habet vti generalis, & perpetuus administrator reddituum, & decimarum Vice Archiepiscopi vniuersalis Parochi in Diocesi Hispalen. sed etiam in particulari quasi possessione exigendi decimas ex ipso prædicto nuncupato et bona speranza olim possessio à Didaco Heniquez, & per eum vendito Dominicis, de quo deponunt plures Testes de facto proprio summ. cap. n. 4. & propterea bene d. quasi possessionem probant Bald. in l. 21. C. de fructib. & l. i. expen. Cocchin. dec. 459. n. 1.

2. Eademque quasi possessio acquisita in tempore quo possidebat